

Mindelo'da dergi yazısını yollamak için internet kahveye gittiğimde posta kutusunda epey mail birikti. Bir kısmı Hürriyet Gazetesi'nde 6 Eylül'de çıkan röportajla ilgiliydi. Sitemizin 'Ziyaretçi' sayfasına da bu röportajla ilgili mesajlar gönderilmiş. Hepsini dikkatle okudum.

Kimi bizi tebrik ediyor, kimi seyahatimizin kazasız belasız tamamlanmasına diliyordu. Röportajı yapan Şehriban Oğhan da, gazetesine gelen mesajları okumamız için göndermişti. Bu mesajlarda da güzel şeyler yazıyordu. Ancak bize gelen maillerin sayıca büyük kısmında röportajın beğenilmediği belirtiliyor, eleştiriler sıralanıyordu.

Eleştirilerde öne çıkan nokta röportajın sunulma tarzıyla ilgiliydi. Röportaj bir magazin haberiymiş gibi algılanmıştı. Denizci kimliğimiz dururken, "magazin malzemesi" olarak kullanılmamıza izin verdiğimiz için biz de sert eleştirilere muhatap olmuştuk. Genel bir cevap yazmaya karar verdim. Fakat ne yazacaktım. Önce magazin konusuna mı değinmeliydim.

Gazetelerde magazin haberlerinin geniş yer tuttuğunu biliyordum. Çünkü magazin haberlerinin geniş bir okuyucu kitlesi vardı. Hatta magazine karşı olanların önemli bir kısmının magazin haberlerinin gizli okuyucusu olduğunu da biliyordum. Haliyle benim de bu konuda kendime ait fikirlerim vardı. Fakat kendimi magazinini iyi veya kötü bir şey olduğunu söyleyecek kadar yetkili görmüyordum. Zaten bunun bizim konumuzla da bir ilgisi yoktu. Çünkü verdiğimiz röportaj bir magazin haberi değildi. Zira onu biz yazmıştık. Ne yazdığımızı biliyorduk.

Gene de içimi bir endişe kaplamıştı. Acaba oraya yazmadığımız bir şey mi ilave edilmişti. Bunu düşünürken aklıma yıllar önce Zuhâl'le çıktığımız dünya seyahatinde yaşadığımız olay geldi. Trajikomik denilebilecek bir olaydı bu. Akdeniz'de tanıştığımız iki Japon denizciden "çiğ balık" hazırlamayı öğrenmiştik. Çok lezzetli bir mezeydi. Zamanla yakaladığımız balıkların bir kısmını bu şekilde hazırlar olmuştuk. Japon denizcilerin hikâyesini ve öğrendiğimiz tarifi haber yaparak gazeteye de yollamıştık. Haftalar sonra gazete elimize geçtiğinde ikimiz de donup kaldıydık. Ana sayfadaki haberin başlığı şöyleydi: "Maceraperest karı koca aç kalınca çiğ balık yedi!" Haberin devamı daha da içler acısıydı.

Röportajın gazetede yayımlanan halini okuyunca rahatladım. Orada yazarların içinde (bazı resim altları hariç) bizim yazdıklarımızdan başka bir şey yoktu. Ancak sorulara verdiğimiz cevapların yarısından fazlası kullanılmamış, bazı cevaplardan ise sadece birer cümle alınmış gerisi atlanmıştı. Bu biçimiyle röportaj, içeriği bizim yazıp yolladığımızdan farklı algılanabilecek bir hâle gelmişti. Niçin böyle olmuştu.

Şehriban Hanımdan sayfaya son anda giren reklam yüzünden röportajı kısaltmak zorunda kaldıklarını öğrendim. Gazetelerde çok sık karşılaşılan olağan bir durumdu. Bu gelişme karşısında sitemizi yöneten Ersan Erkol'a röportajın orijinal hâlini yolladım. Bunu gazetedeki röportajın altına eklemesini söyledim.

Orada röportajın orijinal hâlini okuyanlar sanırım bize yönelttikleri sert eleştirileri geri alacaktır.

Bu vesile ile Ramazan Bayramınızı tebrik ederiz.